Р Е Ш Е Н И Е
№ 44850

гр. София, 16.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 23.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДС
ЧЛЕН

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **10636** по описа за **2026** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/ срещу РЕШЕНИЕ №2572 от 07.07.2026г. постановено по нахд №8004/2026г. на СРС, с което е отменен електронен фиш /ЕФ/ №[ЕГН] на АПИ, с който на „ВАСИС-ТРАНС“ ЕООД на основание чл.179, ал.3б вр. с чл.187а, ал.2, т.3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ от 1278,23 евро /2500лв./ за нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП.

По изложените в касационната жалба съображения –се моли решението като неправилно да бъде отменено. На първо място се излага довода, че нарушението е надлежно установено като е използван точно регламентирания способ –доклад от Електронната система за събиране на пътни такси /ЕССПТ/. Изразено е несъгласие с извода на СРС, че издаването на ЕФ по чл.187а,ал.2, т.3 от ЗДвП е без правно основание и се отнася само за нарушения по ЗДвП, докато по Закона за пътищата /ЗП/ следва за описаното деяние да се състави АУАН. Прави се в тази връзка позоваване на мотивите към законопроекта за приемане на нормата на чл.189ж от ЗДвП, където изрично е предвидена подобна възможност при препращането за нарушения на чл.179,ал.3-3б от ЗДвП. В посочения аспект касаторът се позовава на съдебна практика. С оглед изложеното се моли да се

уважи жалбата.
В съдебно заседание касаторът не се представлява и не изразява допълнително становище.
Ответникът също не се представлява и не е предоставил отговор по касационната жалба.
Представителят на СГП –прокурор дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и предлага да не се уважава.
След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, XIX касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:
По допустимостта на касационната жалба:
Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.
По съществото на касационната жалба:
Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна, тъй като не са налице изложените касационни основания.
Не е спорно, че СРС, за да отмени НП е достигнал до следните констатации: от фактическа страна е установено, че на 22.10.2025г. в 13.14ч. ППП с рег.номер ОВ 0005 ВМ, се движи по път А-6 км. 60+705, без да е платена дължимата пътна такса по чл.10, ал.1 т.2 от ЗП, което представлява нарушение по чл.102, ал.2 от ЗДвП, поради което на основание чл.187а, ал.2 т.3 вр с чл.179, ал.3б от ЗДвП на дружеството собственик „Васис Транс“ ЕООД е наложена санкция от 1278,23евро или 2500лв..
СРС на първо място от правна страна е възприел, че е налице компетентност, тъй като АПИ осъществява правомощията на държавата във връзка със събирането на пътните такси. Прието е, че при изпълнение на тези свои правомощия и при нарушения на чл.179, ал.3-3б от ЗДвП, установено и заснето с електронна система –не можело да се издава електронен фиш. Изложеното следвало от нормата на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП регламентиращ, че единствено при осъществяване състава на чл.179, ал.3 от ЗДвП можело да се издава ЕФ. Посочено е, че конкретно е трябвало да се следва общата процедура – съставяне на АУАН и НП. С оглед направената констатация е отменен ЕФ.
КАСАЦИОННИЯТ СЪСТАВ не споделя мотива- основание за отмяна. В действителност до изменението на чл.189ж, ал.1 с ДВ бр.13 в сила от 13.02.2024г. -възможността за издаване на ЕФ е само за нарушенията вр.с чл.179, ал.3, не и за деянието по чл.179, ал.3б, но след посочената законодателна промяна и нормата на чл.179, ал.3б е обхваната. При оспорването на ЕФ следва да се има предвид, че в жалбата си до СРС ответникът по касацията –се е позовал само на съдебната практика за отмяна на ЕФ. В действителност подобна практика е формирана, за деянията преди посочената законодателна промяна, каквато не е процесната хипотеза, доколкото нарушението е установено на 22.10.2025г., но има друго основание за незаконосъобразност на ЕФ.
Санкцията, която е наложена е в предвидения в нормата размер от 2500 лв. или 1278,23 евро и същата е непропорционална и в противоречие на норми от общностното право. В този смисъл е решение от 21.11.2024г. на СЕС по дело С-61/2023г., видно от което чл.9а от Директива 1999/62 касателно таксите –следва да се тълкува, че не допуска система от наказания и санкции, която регламентира налагане на такива във фиксиран размер. Видно от мотивите таксите са фиксирани, но са в различен размер за различните МПС

/понастоящем е 139евро/, поради което и фиксиран размер на санкцията е неправомерно наказание.
По смисъла на посоченото решение на СЕС – и във връзка с Решение на СЕС от 9 март 1978 г. по дело Simmenthal националният съд следва да не приложи националните разпоредби, които са в противоречие с общностното право. С оглед на това издадения ЕФ, с който е наложен фиксиран размер на санкцията - е незаконосъобразен, поради което СРС като е отменил същия - е постановил правилно решение като краен резултат.
Следователно- касационната жалба е неоснователна и като такава не следва да се уважава.
Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №2572 от 07.07.2026г. постановено по нахд №8004/2026г. на СРС.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.